

ΤΑ ΡΟΔΙΝ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ*

— Δὲ θὰ φέρετε καὶ καμμιὰ γύρα, παι-
διά; Τί κάθεςθε;

Ἐσηκώθη, καὶ μὲ τὴν ἀριστερὰν προσέφερε
τὸ μανδήλιον εἰς τὴν Νύφην.

— Ἐγὼ θὰ τὴν βγάλω στὸν κάβο πρώτα-
πρώτα, εἶπεν.

Ἡ Κρατήρα, κάτω νεύουσα, ἀνωρθώθη μη-
χανικῶς καὶ τὸν ἠκολούθησεν. Ὁ γέρον ἤρχισε
νὰ μέλπη παλαιὸν αἰπολικὸν ᾄσμα.

Τσόμπανος ἐλάλησε·

Βασιλοπούλα τᾶκουσε...

(Καὶ ἡ βασιλοπούλα ἠρωτεύθη, ἐννοεῖται,
τὸν βοσκὸν, μαγευθεῖσα ἀπὸ τὴν γλυκύαλόν
μολπὴν του.)

Καὶ ὁ γέρον ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ὥραν πολλήν
νὰ ὀδηγῇ ἀκμαῖος τὸν χορόν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Ὁ Ἀγάλλος εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, κατὰ τὴν
διάρκειαν τῆς μακρᾶς ταύτης ἱστορίας τοῦ Στα-
μάτη, καὶ δι' ἐλαφροῦ ροχαλισμοῦ, ὡς δι' ὑπο-
κρούσματος, συνώδευε τὴν διήγησιν.

Ὁ Πατσοστάθης, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τρί-
του προσώπου, ἀπαθῆς καὶ χωρὶς νὰ κυττᾷ
τὸν ἀφηγητὴν, ἤκουε τὴν ἱστορίαν, μόνον δὲ
ἅπαξ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα—ὅταν ἔφθασεν ὁ
Σταμάτης εἰς τὴν ἐξιστόρησιν αὐτοῦ τοῦ γά-
μου—τὸν ἤκουσα νὰ υποψιθυρίζῃ ἀντὶ παντὸς
ἄλλου σχολίου, μίαν δημώδη παροιμίαν· Ἀ ν ο υ
τ α, σ α κ κ ἰ δ ε μ έ ν ο ...

Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐπειδὴ ὁ εἷς τῶν ἀκροα-
τῶν ἐκοιμᾶτο, καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἐδείκνυε νὰ ἐνδι-
αφέρεται, ἐδέησε νὰ φορτωθῶ τὸ μέρος τοῦ
προσεκτικοῦ ἀκροατοῦ, ἂν καὶ, ὡς εἰκὸς, ἥμην
πλέον κουρασμένος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄλλους, καὶ
νὰ παρακολουθῶ τὴν ἀφήγησιν μὲ τὰ ὄμματα,
ἂν ὅχι μὲ τὰ ὦτα.

Τέλος, περὶ τὸ λυκαυγές, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ
διήγησις, μὲ κατέλαβε βραχὺς ὕπνος. Ὅταν ἐξύ-
πνησα, ὁ ἥλιος ἦτον δύο κοντάρια ὑψηλά. Μό-
νος ὁ Σταμάτης εὕρισκετο πλησίον μου, εἰς τὸ

στόμιον τοῦ σπηλαίου, ἀσχολούμενος νὰ ἐπιδιορ-
θῶσιν ἁλιευτικὰ τινα σύνεργα.

— Καλημερουδία σου, εἶπε. Θέλεις καφέ; ρακί;

— Ὁ, εἶνε.

— Θὰ πᾶμε τὸ βράδυ στὸ πυροφάνι, μὲ
τὸν Ἀγάλλο. Ἐλπίζω, δὲν θὰ μᾶς φύγῃς.... Ἄν
θελήσῃς νὰ μᾶς συνοδεύσῃς, θὰ διασκεδάσῃς
πολύ.

— Εὐχαριστῶ.

— Ὁ Πατσοστάθης ἐπῆγε στὸ χωριὸ σύν-
ταχα, ὅταν σὲ εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος. Τοῦ ἔδωκα
ἐντολὴν νὰ πῇ εἶδῃσιν στὸ σπίτι, πῶς εἶσαι
καλὰ, καὶ εὕρίσκεσαι μαζί μας.

Δι' ὅλα, βλέπεις, ἐφρόντισα.

— Ἀξίος ὁ μισθός σου.

— Ὁ Ἀγάλλος ἐπῆγε πρὸς τὸ παρὸν στὸν
μύλο, γιὰ νὰ βγάλῃ μιὰ ἀλεσιά. Τὸ ἐξάγι θὰ
μᾶς τὸ φέρῃ ἐδῶ, νὰ μᾶς ζυμώσῃ πῆττα. Εἶνε
πολὺ ἐπιδέξιος, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦτον παιδί.
Τὸν εἶχε ἀναθρέψῃ σὰν κορίτσι ἡ γρηὰ Ἀγάλ-
λαινα. Ὁ Πατσοστάθης, ὅπου εἶνε, τώρα-τώρα
θὰ φανῇ, νὰ μᾶς φέρῃ καὶ χλωρὴ μυζήθρα. Δὲν
τῶχει γιὰ τίποτε νὰ θυσιάσῃ καὶ ἓνα κατσίκι
πρὸς χάριν μας. Ἐλπίζω ὅτι θὰ γενθοῦμε θαυ-
μάσιο κοκορέτσι.

— Ἀλλάβερσιν (ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ).

— Πιὲ τὸν καφέ σου, καὶ νὰ τραβήξεις καὶ μία τσιπουριά μὲ τὸ παγούρι, ποῦ τὸ ἔχω στὴν βρύσι γιὰ νὰ κρυώσῃ. Εἶνε θεῖον πρᾶγμα. Σ' ἀρέσει τὸ μελόρακο;

— Δηλαδή, ρακὶ ἀπὸ μέλι;

— Ναί.

— Προτιμῶ τὸ καθαυτὸ, τὸ σταφυλόρακο.

— Νᾶν' εὐλογημένο.

Ὁ Σταμάτης εἶχε ποτε ἓνα πρὸς πατρὸς θεῖον, παπᾶ-Διονύσιον, ὅστις ἦτο μέγας καὶ πολὺς, Προηγούμενος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου, εἰς Ἅγιον Ὅρος. Ἐκ στόματος τοῦ μακαρίτου ἐκείνου, κατελθόντος ποτὲ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν του, καταλύσαντος εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, ὁ κοσμογυρισμένος τώρα νέος ἐνθυμεῖτο ἀκόμη ὅσας εἶχεν ἀκούσει ὀλίγας φράσεις καλογηρικὰς.—ὦ! ποῖος ἠδύνατο νὰ προΐδῃ ὅτι αἱ μικραὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις ἔμελλον νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸ τέλος ὡς κλωστή λεπτὴ καὶ στερεὰ, διὰ νὰ ὀδηγήσουν τὸν πολυπαθὴ καὶ πολυπλάνητον ναυτικὸν ἔξω τοῦ ματαίου κόσμου!

Ἐπῆγε κάτω πρὸς τὴν βρύσιν, εἰς τὸ μικρὸν ρεῦμα τὸ ἐκβάλλον εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν πυθμένα τῆς στενῆς κοιλάδος. Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπέστρεψε καὶ μοὶ προσέφερε τὸ παγούρι. Ἦτο φυσικὸν πλατὺ στόμα μεγάλης καραβίδος, τεχνουργημένον μὲ στόμιον καὶ κοχλίον ἐκ μετᾶλλον.

Ἐσηκώθην, αἰσθανθεὶς ῥώμην τινά, κ' ἔφερα ὀλίγους γύρους περὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τὴν μικρὰν κοιλάδα, βλέπων πόσον ἡ ζωὴ ἦτο γλυκεῖα, εἰς τὰ ὥραϊα, τὰ ἔρημ' ἀκρογιαλίας τῆς πτωχῆς νήσου μου. Αὖρα ἐφύσα εἰς τοὺς θάμνους τοὺς μυρωμένους, τὸ κῦμα ἔπαιζε μαλακὰ εἰς τὴν ἄμμον, ἡ ἔπληττε μὲ φλοῖσπον τοὺς χαμηλοὺς βράχους, στρουθία ἐκελαδοῦσαν εἰς τὰ δένδρα, καὶ τρυγόνια ἐρημικὰ ἔφευγον μὲ ταχὺν θροῦν ἀνάμεσα εἰς τὰς πυκνάς λόχμας. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, μ' ἔκραξεν ὁ Ἀταίριαστος.

— Μᾶς ἦρθε, εἶπεν, ἡ μυζήθρα, μυροδάτη ἀχνιστή. Τὴν ἔφερε πεσκέσι τὸ Ξενιώ, ἡ μικρὴ τσοῦλα τοῦ Πατσοστάθῃ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγου θᾶρθη, λέει, ὁ ἀφέντης της—δηλαδή ὁ πατέρας της, ἂν ἔχῃς ξεχάσει τὴν γλώσσά μας, ἡ ἂν δὲν τὴν ἔμαθες ποτὲ καλὰ—νὰ μᾶς φέρῃ, λέει, τὸ

κοκορέτσι, ψημένο, ἔτοιμο. Ὅσον διὰ τὰ δύο μπούτια θὰ μᾶς τὰ φέρῃ, λέει, ὦμά, γιὰ νὰ τὰ ψήσουμε ἀργότερα ἐδῶ.

— Μπερεκέτβερσιν, (ὁ Θεὸς νὰ τὰ πληθύνῃ.)

— Τὸ ἄλλο τὸ μισὸ κασιόκι, τὸ ἐκράτησε, λέει, γιὰ τὴν φαμιλία του, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς κι' ὁ Δήμαρχος—ἐπειδὴ θὰ μᾶς ἦτον πολὺ νὰ μᾶς τὸ ἔφερνε ὅλο, ἑπτὰ ὀκάδες πρᾶμμα.... Τώρα θὰ μᾶς ἔρθῃ κι' ὁ Ἀγάλλος, νὰ μᾶς ζυμώσῃ τὴν πῆττα. Σ' ἀρέσει ἡ τυρόπηττα μὲ χλωρὸ τυρὶ καὶ μὲ δέκα αὐγά;

— Βεβαίως.

— Καὶ πάλι τὰ δύο μπούτια, ὁ ἴδιος ὁ Στάθης θὰ μᾶς τὰ ψήσῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ ἔχουμε νὰ δειλινίσουμε. Θὰ λάβουμε καιρὸ νὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ «τὸ ἐπίλοιπα τῆς ἀναγνώσεως.»

— Ἔχει καὶ συνέχειαν ἡ ἱστορία;

— Πῶ! Μήπως βαρύνεσαι ν' ἀκούῃς;

— Ὅπως.

— Τὸ βράδυ, θὰ πᾶμε μὲ τὴν βάρκα νὰ γιалέψουμε.... Θὰ εἶνε ἀπόλαυσις διὰ σέ τὸ μελαγχολικὸ καὶ γλυκὲ πυροφάνι.

— Τίς οἶδε;

Β'.

— Δέ μου λές, Στάθῃ, εἶπεν ὁ Σταμάτης, ἀφοῦ ἐφάγαμεν τὸ κοκορέτσι, κ' ἐδευτερώσαμεν κ' ἐτρισεύσαμεν τοὺς γύρους τοῦ παγουρίου εἰς τὸ μέσον τῆς συντροφιάς μας. Ὁ Ἀγάλλος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὸν μύλον, καὶ ὁ Πατσοστάθης εἶχε φθάσει φέρων ἐντὸς τοῦ τορβᾶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἑριφίου μετὰ τῆς κεφαλῆς. Ἡ μικρὴ Ξενιώ ἐκάθητο χαριτωμένη μὲ τὸ φρουστανάκι της τὸ κόκκινον, παρὰ τὴν ῥίζαν σχοίνου, βλέπουσα πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, ἀλλὰ στρέφουσα πλαγίως τὴν κατατομὴν μὲ τὸν χλωμὸν νευρώδη λαιμόν της πρὸς τὸν Ἀγάλλον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχόρταινε νὰ θαυμάζῃ, καὶ εὐλόγῃ· δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ τῆς ὥραιον ψαρομάλλην ἄνδρα, ξυραφισμένον, ροδοκόκκινον, μὲ βελούδινον κοῦκκον, καὶ μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα ὑπεράνω τοῦ γόνατος φθάνοντα.

— Δέν μου λές, Στάθῃ, πῶς τὰ κατάφερες στὴν Χαλκίδα, μὲ τῆς μάγισσες, Ἑβραϊσσοὺς καὶ Τούρκισσες, ὅταν ἐπήγαινες πεζὸς ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Ἀννα—ἀπ' τὸν Αἰ-Βασίλῃ ἢ ἀπ' τὸν

Κοτσικᾷ, καὶ τοὺς ἐκουβαλοῦσες πεσκέσια, γιὰ νὰ σοῦ χαλάσουν τὰ μάγια; Θὰ σοῦ κόστισαν πολλὰ ὅλες ἡ ἐπιχειρήσεις αὐτές. Κι' ὡς πόσα ταξείδια νὰ ἔκαμες;

Ὁ Πατισσοστάθης ἐμειδίασε πικρῶς, κ' ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ.

— Μὴν ἐνοχλῆς τὸν ἄνθρωπον, Σταμάτη, εἶπα ἐγώ.

— Τὰ ὅσα ἔπαθε εἶνε ἀνεκδιήγητα, εἶπεν ὁ Σταμάτης, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν παραίνεσίν μου.

— Ἐπαθα τᾶπαθα, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ὁ βοσκός. Τὸ κεφάλι μου τὰ φταίει ὅλα. Τ' ἤθελα τί γύρενα ἐγὼ νὰ μπλέξω ἀπὸ ἐξαρχῆς μὲ μάγισσες; Ὁ Γεραμπῆς τὰ ξέρει αὐτὰ (ἔδειξε τὸν οὐρανὸν νεύσας μὲ τὰς ὀφρῦς καὶ ἀνατείνας τὸ μέτωπον.) Εἶνε τὰ γραφτὰ τῆς μοίρας. Τὸ τί εἶνε γραφτὸ τ' ἀνθρώπου, δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπ' αὐτό. Ὡστόσο ἅμα μπλέξῃ κανεὶς, πῶς νὰ κάμῃ; Ζὸρ-ζορνά, πρέπει νὰ λιβανίσῃ τὸν τρισκατάρατο. Ἡ ἴδιες ὁποῦ φτιάνουν τὰ μάγια, ἡ ἴδιες μποροῦν καὶ νὰ τὰ χαλάσουν. Καλὸς Χριστιανὸς δὲν ἀνακατεύεται ἔς αὐτὲς τῆς δουλειῆς. Τα ὅρῳνια τὸ ἁμαρτίας θάνατος.

— Τί λογιῆς μπλέξιμο εἶχες κάμῃ ἐσὺ Στάθης; ἠρώτησεν ὁ Ἀγάλλος.

— Θέλει νὰ πῇ γιὰ τὴν πεθερά του καὶ τὴν κουνιάδα του, πῶς τοῦ ἔκαμαν μάγια διὰ νὰ τὸν πανδρέψουν, εἶπεν ὁ Σταμάτης.

— Ἄ, λοιπὸν, μὲ τὰ μάγια σ' ἐκατάφεραν; εἶπε γελῶν ὁ Ἀγάλλος.

— Μὲ τὰ μάγια ξέρ, ἀπήντησεν ὁ Στάθης.

— Καὶ χωρὶς τὰ μάγια, πάλιν δὲν θὰ πανδρευόσουν;

— Δὲν ἤμουν ἐγὼ γιὰ νὰ μπῶ στὸν κόσμον, ἤμουν γιὰ νὰ καλογηρέψω, εἶπεν ὁ Στάθης.

— Εἶχες κανένα τάξιμο;

— Πρὶν γεννηθῶ, μὲ εἶδε στὸν ὕπνο της, ὄντας μὲ εἶχε στὴν κοιλιά ἡ μάννα μου.

— Σὰν τί σὲ εἶδε;

— Εἶδε πῶς ἔμελλε νὰ γεννοβολήσῃ ἕναν τράγο μαῦρον, κατὰμαυρον, μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ μακρὰ γένεια. Κι' ὅταν μὲ ἐσπαργάνωσε, τὴν πρώτη βραδεῖα, τῆς φάνηκε πῶς ἦρθε στὸν ὕπνο της ὁ πάτερ-Σισώνης, ἀπ' τὸ μοναστήρι, κ' ἐπῆρεν ἀπ' τὸ μανδρὶ τὴν μεγάλη ψαλίδα,

ὁποῦ κούρευεν ὁ ἀφέντης μου τὰ γίδια, καὶ μ' ἐκούρευε.

Ἡ μικρὴ Ξενιώ ἔσκυψε τὸ πρόσωπον στὴν ποδιά της, διὰ νὰ κρύψῃ τὰ γέλοια της, ἅμα ἤκουσε τὰ λόγι' αὐτὰ τοῦ πατρός της, ἀλλὰ μικρὸς κρυστάλλινος ἤχος τὴν ἐπρόδωσεν. Ὁ ἀφέντης της ἐστράφη πρὸς αὐτήν, καὶ τῆς εἶπεν αὐστηρῶς.

— Σύρε κάτω στὸ ρέμμα, Ξενιώ, νὰ παίξῃς. Θὰ βοῆς καὶ καβουράκια ποῦ βόσκουν μέσ' τὴν ἄμμο τοῦ ρυακιοῦ.

Ἡ Ξενιώ ὑπήκουσε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην δυσθυμίαν.

— Λοιπὸν, δὲν μᾶς εἶπες, ἐπανελάβεν ὁ Σταμάτης, ὡς πόσα ταξείδια ἔκαμες μετὰ τὴν Χαλκίδα, πόσες μυζηθρες καὶ πόσα τυριά καὶ βούτυρα ἐκουβάλησες, κι' ἂν εἶχες καὶ τίποτε σκουρολίρες παραχωμένες πουθενά... εἶχαν τύχη νὰ τῆς φάγουν ἡ Ἑβραιοπούλες κ' ἡ Χανούμισες... Αὐτὲς βέβαια, δὲν ἐπροσκυνοῦσαν κούτσουρα..., ὅπως λέγει ἡ παροιμία.

— Εἶχα ἀκουστά μου, ἤρχισεν ὁ Πατισσοστάθης, πῶς αὐτὲς ἡ ἄπιστες εἶνε πολὺ μαστόρισσες στὰ μάγια, γιὰ νὰ τὰ λύνουν καὶ νὰ τὰ δένουν..... Τὸν τουρβᾶ στὸν ὦμον ἐγὼ, καὶ μπάγκα στοῦ Παϊκέλα.... Ἔτσι τὸν ἔλεγαν, θαρρῶ, τὸν καραβοκύρη, ὁποῦχε τὸ ταχύπλο, γιὰ τὴν Ἁγίαν Ἄννα, πέρα (ἔδειξε πρὸς νότον). Φτάνουμε στὸ Γριπονήσι, ἀρωτῶ ποῦθε πάει ὁ δρόμος γιὰ τὴν Ἑγρίπο. Μοῦπαν πῶς εἶνε δεκαπέντε ὥρες δρόμος. Ἐγὼ τὸ πῆρα, θαρρῶ, τὴν πρώτη φορὰ, γιὰ ὄχτῳ ὥρες. Τὴν δεύτερη καὶ τὴν τρίτη φορὰ θὰ ἔκαμα ὡς ἐννιά-δέκα ὥρες· κάπου ἐμποδίσθηκα κι' ἀργοπόρησα.

— Εἶνε φοβερὸς στὰ πόδια, μοῦ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἀταίριαστος.

— Τὸ πιστεύω.

Ἐκύτταξε τὴν ἰσχνότητα, τὸ μελαφρὸν, καὶ τὸ νευρῶδες τῶν μελῶν τοῦ πενηντοντούτου βοσκοῦ, καὶ εἶχον ἰδεῖ ἐν μικρῷ τὴν εὐκνησίαν του.

— Τί λογιῆς ἐμπόδια ἤφρες; ἠρώτησεν ὁ Σταμάτης.

— Κάτι γυφτοχαρτζήδες, ποῦ τοὺς λέγανε τὸν παλὴν καιρὸ, κάτι ταχτικοί, δασοφύλακοι, καὶ τέτοιοι, ἤθελαν νὰ μοῦ κάμουν τὸν ἄγριο, πῶς δὲν ἦτον τάχα ταχτικὸ τὸ διαβατήρι μου.

Τοὺς ἐφίλειπα μυζήθρα, καὶ μ' ἄφησαν ἐλεύθερο.
Ντουγκρού γιὰ τὴν Ἑγοίπο.

— Λοιπὸν, τῆς ἀντάμωσες τῆς μάγισσες;

— Πῶς;

— Καὶ σοὺ τὰ χάλασαν, τὰ μάγια;

— Εἶπαν πῶς θὰ μοῦ τὰ χαλάσουν. Μόνε
μ' ἀποχρέωσαν νὰ ξαναπάω καὶ δεύτερη φορὰ
καὶ τρίτη, ἐπειδὴς καὶ δὲν ἦταν ἀκόμη οὖρμα
(ῶριμα) γιὰ νὰ χαλάσουνε.

— Ποιὰ δὲν ἦταν οὖρμα;

— Τὰ μάγια.

— Μήπως εἶνε σῦκα, ἢ ἄλλο τίποτε;

— Ἐτσι μοῦλεγαν. Μὰ ὅποιος πέση σὲ
μάγισσας χέρια, ἢ σὲ γιατροῦ ἢ σὲ δικηγόρου...
αὐτὰ παθαίνει.

— Αὐτὸ τὸ εἶπες πολὺ σωστὸ, εἶπε μετὰ
καγχασμοῦ ὁ Σταμάτης. Ἐγὼ μάλιστα ἔχω
ἀκούσει πῶς ἓνας κάποιος δικηγόρος, μὲ μίαν
ὑπόθεσιν ἐνὸς πελάτου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ
χρόνια στὰ χέρια του, ὑπάνδρευε πέντε θυγα-
τέρας, κ' ἔδωκε τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν προῖκα εἰς
τὴν ἑκτην καὶ τελευταίαν κόρην του, τὴν ὁποίαν
ὑπάνδρευσε μ' ἓνα δικηγόρον. Καὶ ὅταν μετὰ
τινα καιρὸν ὁ νέος γαμβρός του ἦλθε περιχα-
ρὴς νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι αὐτὸς κατώρθωσεν ἐπὶ
τέλους νὰ τελειώσῃ τὴν ἀτελειώτην ὑπόθεσιν, ὁ
πενθερὸς ἐσήκωσε τὰ δύο του χέρια καὶ τὸν
ἐφασκέλωσε λέγων.—Βρὲ, στραβὲ, ἐπῆγες νὰ
βγάλῃς ἀπ' τὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ μεταλλεῖον!—
Αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ εἶνε σωστή, καὶ πι-
στεύω νὰ ἔχει γέννη, ἐπέρανεν ὁ Σταμάτης.

— Βέβηρα, ὡς καθὼς ὅλα τὰ ὅσα λέουνται
ἐπεκύρωσεν ὁ Πατσοστάθης.

— Λοιπὸν, εἰς τὸ τέλος, τί ἀπόγεινε; ἐπέφε-
ρεν ὁ Σταμάτης; θαρρῶ πῶς δὲ σοὺ τᾶλυσαν
τὰ μάγια;... σοὺ τᾶφησαν δεμένα;

— Ὁ Στάθης ἔσεισε τοὺς ὦμους.

— Σοὺ τᾶφησαν δεμένα, ἐπανέλαβεν ὁ νέος,
καὶ γι' αὐτὸ εἰς τὸ ὕστερο ἐπῆγες καὶ σ' ἄλλες
στράτες..... καθὼς καὶ στὴν Μαριῶ τῆς Σουσάν-
νας;...

— Ὁ Πατσοστάθης ἔκαμε κίνημα ἀποτροπια-
σμοῦ.

— Ἐπῆγες, καθὼς ἔχω μάθῃ, ἐπέμεινεν ὁ
Σταμάτης, στὴν Μαριῶ τῆς Σουσάννας, ὅπου
ὑπέφερες κατὶ ἄλλα σκοντάμματα.

— Τί σκοντάμματα; ἠρώτησεν ὁ Στάθης.

— Αὐτὴ σ' ἔγδυσε, καθὼς μοῦ εἶπαν. Μήπως
ἢ ἄλλες δὲν σὲ εἶχαν γδύσει; θὰ πῆς· ἀλλ' αὐτὴ
δὲν σὲ κατάφερε νὰ βγάλῃς τὴν κάπα σου καὶ
τὸ πονκάμισό σου, καὶ σ' ἔβγαλεν ἔξω στὸ
χαγιάτι, τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι....

— Σιώπα, γιὰ ὅλους! εἶπεν ἱκετικῶς ὁ
Στάθης.

— Ὁ Σταμάτης ἔπαισε πρὸς στιγμὴν. Εἶτα
ἔκυψε πρὸς ἐμὲ, κ' ἐνῶ, ὁ Πατσοστάθης ἐση-
κώθη κ' ἔκαμε τρία βήματα ἔξω, ὡς διὰ ν'
ἀναπνεύσῃ ἀέρα, μὲ χαμηλὴν φωνὴν μ' ἐπλη-
ροφόρησεν.

— Αὐτὴ ἡ μαστόρισσα τὸν εἶχε κάμῃ νὰ πι-
στεύσῃ ὅτι δὲν θάπταναν οἱ ἐξορκισμοὶ τῆς ἂν
αὐτὸς δὲν ἐγδύνετο ταισί· τὸν ἔβγαλε ἔξω στὸ
λιακωτὸ ὁλόγυμνον, τὴν νύκτα στὸ φεγγάρι,
ὕστερα τὸν ἔκλεισε ἔξω καὶ τὸν ἄφησε νὰ γυ-
ρίσῃ στὰ σοκάκια γυμνός.

— Ἀρκεῖ πλέον, ἄφησέ τα Σταμάτη, εἶπα ἐγώ..

— Ἐ! Στάθι, ἔλα ἔδω κάθισε εἶπεν ὁ Ἀταί-
ριαστός· ἔλα νὰ πιῇς ἓνα τσίπουρο, νὰ πᾶν' τὰ
φαρμίκια κάτω. Σώνουν πλέον τὰ σκοντάμματα.

— Ὁ βοσκὸς ἐπέστρεψε, κ' ἐκάθισεν εἰς τὴν
θέσιν του.

— Ἐβίβα, παιδιά! Γεῖά μας! Διάφορο!
καλὴ καρδιά! Καλῶς νὰ σ' εὔρω, κύρ Σταμάτη!
Καλῶς νὰ σ' εὔρω, καπετὰν Ἀγάλλο!

— Καλῶς νὰ ῥθῃς!

— Ἄλλο δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε, ἐξανόρχισε
πάλιν ὁ Σταμάτης, μόνον γιὰ τὸν γέρο-Μου-
στάκα,—γιὰ θυμῆσου, Στάθι!—ποῦ σοὺ διά-
βαζε τὴν Σολομονική.

— Ἐγὼ ἐδυσχέρανα μεγάλως ἀπὸ τὴν ἀποτρο-
πίασιν ταύτην τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ παραδόξως ὁ
Πατσοστάθης ἐγέλασε καλόκαρδος, καὶ εἶπεν:

— Ἄ ναί. Μ' τὴν ἐδιάβαζε, λέει.

— Εἴξερε καλὰ γράμματα;

— Μὰ δὲν ξέρουν γράμματα,—παρετήρησεν
ὁ Ἀγάλλος—ὅσοι διαβάζουν τὴν Σολομονική.

— Ἐγὼ ἐννοῶ ἂν εἴξερε τῆς Σολομονικῆς
τὰ γράμματα.

— Πρέπει νὰ τᾶξερε, εἶπεν ὁ Στάθης.

— Κι' ἂν δὲν τᾶξερε αὐτὸς, τᾶξερε ἡ Δεσποι-
νοῦ, ἢ γυναικὰ του, ἐπέφερεν ὁ ἀδιόρθωτος
Σταμάτης.

Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ